

Kontrol fra Lovgivningsmagtens Side, hvis man og i den Udstrækning man maatte finde dette praktisk eller opportunt.

Hvorledes man i øvrigt vil stille sig til det af det ærede Medlem rejste Spørgsmaal, beror formentlig ogsaa noget paa et Skøn og vil afhænge af, hvorledes Lovgivningsmagten i det hele taget vil se paa de foreliggende historisk-politiske Spørgsmaal. En Ting, jeg vilde tillægge stor Betydning, hvis man vilde skride til Løsningen af dette Problem, og som jeg tror ogsaa vilde have en ikke ringe Betydning overfor Domstolens Stilling, er, om der kan opnaas et Resultat, som Rigsdagen i det store og hele kan slutte sig til. At en Demokratisering af disse to Stiftelser er ønskelig, tror jeg ikke, der vil være nogen større Uenighed om. Jeg vil altsaa ved Lejlighed efter den Anledning, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens udførlige og interessante Fremstilling giver, nærmere overveje hele dette Problem og ogsaa overveje de juridiske saavel som de politiske Muligheder for dets Løsning paa en tilfredsstillende Maade — tilfredsstillende set fra et demokratisk Nutidssamfundssynspunkt.

Endelig lykkeligt hjemkommen til mit kære Sjælland vender jeg mig da med alle Tegn paa Gensynets Glæde til det ærede Medlem Hr. Hækkerup, der beklagede sig over, at det gik saa langsomt med Sammenlægningen af Dommerembeder. Herom vil jeg gerne gøre følgende Bemærkninger: Hver Gang et Dommerembede bliver ledigt — *hver Gang* — undersøges det, om der ved Omlægning eller Sammenlægning af Retskredse er Mulighed for Besparelse. Undersøgelserne indskrænker sig altsaa ikke til blot de Tilfælde, der er omtalt i Sparekommissionens Betænkning. Naar Sammenlægningen tilsyneladende gaar saa langsomt, skyldes det for det første, at man jo maa afvente Lejligheden, naar de rigtige Embeder bliver ledige, men desværre skyldes det ogsaa adskillige andre Aarsager. Ofte vil en Sammenlægning ikke medføre nogen væsentlig Besparelse for Statskassen. Der skal ifølge Retsplejeloven opretholdes et Bitingsted for det gamle Tingsted, og dette medfører ofte Udgifter til Dagpenge og Rejser for Dommeren. I Regelen vil det ogsaa vise sig nødvendigt at opretholde en Kontorafdeling med en Kontorist, muligvis tillige med en Fuldmægtig, saa nogen synderlig Besparelse i Personaleløbninger kan altsaa i Almindelighed ikke ventes. Dertil kommer, at Befolkningen i Regelen modsætter sig Ophævelsen af et selvstændigt Tingsted i en gammel Retskreds, og dens

Krav om Adgang til at konferere med Dommeren og Fuldmægtigen, om Adgang til Skøde- og Pantebøger o. s. v. vil det undertiden være vanskeligt at lade haant om.

Men dertil kommer jo yderligere, at en Sammenlægning af Retskredse som Regel er afhængig af, om Nabodommeren er villig til at overtage begge Retskredse, og hvis han er en ældre Mand, er det jo menneskeligt forstaaeligt, at han nærer Betænkkelighed ved paa sine gamle Dage at paatage sig det betydeligt forøgede Arbejde, der nødvendig følger af en Sammenlægning. I visse Tilfælde vil hans Arbejde i øvrigt blive et helt andet, f. Eks. hvis han tidligere var Enedommer i en Underretskreds og fremtidig vil komme til kun at behandle Skifteforvaltning og Strafferetspleje. Ministeriets Handfrihed er i disse Spørgsmaal stærkt begrænset efter den af Højesteret afsagte Dom i den bekendte Grundtvigske Sag. Man er derfor ofte nødt til i saadanne Tilfælde at tage Forbehold ved Embedets Nybesættelse, saaledes at Ministeriet i paa kommende Tilfælde, naar Nabodommerens Embede er blevet ledigt, kan være frit stillet, og det har jeg ogsaa gjort. Jeg takker i øvrigt for det ærede Medlems Tilsagn om Støtte til fortsatte Bestræbelser for at sammenlægge Dommerembeder, en Støtte, som efter hans Udtalelse kan ventes fra alle Partier. I alt Fald i Teorien. Praksis har nemlig hidtil kun opvist voldsom Uvillie mod Teoriens Gennemførelse paa vedkommende Sted, gerne med Støtte fra Folketingsmænds Side, i øvrigt ogsaa uden Hensyn til Partifarve.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup har dernæst kritiseret, at man udsteder Biografteaterbevillinger saaledes, at een Bevilling meddeles til 2 Personer. Jeg skal dertil bemærke, at jeg er ganske enig med ham i, at der er noget uheldigt i dette Forhold — vi taler ogsaa i Ministeriet om de ulykkelige Biografteaterægteskaber —, men ligesom der allerede fra Tiden før Loven af 1922 om Biografteatervæsenets Ordning kendes adskillige Tilfælde, hvor en Biografbevilling er meddelt to eller flere enkelte Personer i Forening, har det lige siden nævnte Lovs Givelse, i København i alt Fald, været fast Praksis, at bortgive nye Bevillinger til to Personer i Forening, og det samme er sket flere Gange udenfor København. Naar det ærede Medlem særlig har fremhævet, at denne Praksis ikke skulde være fuldt i Overensstemmelse med Lovens Ord og Mening, skal jeg hertil bemærke, at Biografbevillinger ifølge Loven dels kan gives til enkelte Personer, dels kan meddeles Foreninger,